

nu efter Loven af 5te Januar 1851. Statsrevisionen maa derfor antage, at, saalænge den ved allerhøieste Resolution af 24de Mai 1848 forbeholdte Revision ikke har fundet Sted og ført til noget andet Resultat, bør Reductionen foregaae efter Pensionensloven; dog finder man Anledning til at andrage paa, at det i Regnskabsaaet for meget Udbetalte passerer. Deri synes mig temmelig klart at ligge den Mening, at Pensionen eo ipso eller ipso jure skulde nedsættes til 3000 Rbd.; og dette forekommer mig endvidere ogsaa at ligge i Slutningen af Revisorernes Udvikling, hvor der staaer: „da han altsaa for de 2 Maanedes Februar og Marts har oppebaaret 850 Rbd. og kun burde have oppebaaret 500 Rbd., blive de 350 Rbd. at indstille“. Det fremgaaer altsaa, som det forekommer mig, temmelig klart deraf, at man har meent, at der ikke burde have været udbetalt de fulde 5100 Rbd. til ham, og at han ikke havde nogen Ret til at forlange mere end 3000 Rbd., efterat Pensionensloven var udfkommen.

Madvig: Naar man, som Tilfældet er med mig for mit Bedkommende, i Resultatet er enig med den ærede første Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ), saa veed jeg ikke, om det ikke i Formen skulde være rigtigere at stille et Endringsforslag, der gik ud paa at beslutte: „Antegningen bortfalder“. Hvis Udvælgets Forslag idag gaaer igjennem, skal jeg ved den næste Forhandling stille et saadant Endringsforslag. Hvad Posten under Nr. 9 angaaer, antager jeg, at Revisionen var nødvendigt, ja, forpligtet til at gjøre den Udsættelse, den har gjort, men jeg troer derimod ikke, at Thingets Udvalg var nødvendigt dertil. Der er begaaet en Feil, og jeg troer, at Revisorerne vare forpligtede til at gjøre opmærksom paa den, men jeg troer, at Udvalget kunde indstille til Thinget, at det for sit Bedkommende vilde affee fra at insistere paa denne Feils Rettelse. Det er ganske vist, og det er udtalt under det forrige Møde, at vi ikke her kunne bevilge; vi kunne altsaa heller ikke bevilge

den Enke, hvorefter der er Tale, 10 Rbd. i Pension for Fremtiden, men vi kunne meget gerne, idet vi udøvte vor controllerende Myndighed, lade vor Control hvile og see til, om Finantsministeren for Fremtiden vil vedblive at udbetale de 10 Rbd., og det kunde gaae ganske stille hen. Hvad angaaer Posten under Nr. 6, da troer jeg, at der er Noget at tilføje, som ikke endnu er kommet i Betragtning her. Jeg kan ikke overbevise mig om, at man ikke har oversprunget et meget væsentligt Spørgsmaal, idet man overhovedet har troet sig forpligtet til at gjøre en Bemærkning om dette Punct. Man gaaer nemlig ud fra, at der skal finde en Revision Sted eller i det Ringeste har skullet finde en Revision Sted; men jeg troer, at der slet ikke har skullet finde en Revision Sted, men at der har kunnet finde en Revision Sted. Jeg troer, at, naar der er sagt, at der er bevilget den Mand en vis Pension under Forbehold af Revision, saa indeholder dette Forbehold, at Manden, som har modtaget Pensionen, er forpligtet til at finde sig i en Revision deraf, men det indeholder aldeles ingen Forpligtelse for Staten, der har bevilget Pensionen, til at foretage denne Revision; det troer jeg slet ikke er nødvendigt, og, naar altsaa Regjeringen ikke har fundet det passende, ikke har fundet det stemmende med de Hensyn, der ogsaa høre med til de høiere Statsinteresser, at foretage en saadan Revision, saa kan Regjeringen vistnok ved et Andragende fra Rigsdagen opfordres til at varetage Statens Interesse i den Henseende, men derved, at Regjeringen ikke har foretaget en Revision, foreligger slet ingen saadan Forømmelse, at det er nødvendigt for Revisionen at gjøre en Udsættelse og for Udvalget at andrage paa, at denne Udsættelse tages tilfølg. Jeg troer altsaa, at, da Forbeholdet blot indbefatter, at Generallieutenant Rømer skal, eller i ethvert Tilfælde skulde finde sig i en Revision, men ikke indeholder Forpligtelse til at foretage en Revision, saa skulle vi ikke andrage paa Noget.